

burde gøre—, saa burde han have spurgt Udstykningsforeningernes Bestyrelser, og saa burde han, som det ærede Medlem Hr. Mads Larsen sagde, have spurgt Amtskommissionerne, som jo staar med det praktiske Kendskab: Vil I medvirke til, at denne Lov bliver saadan, at den kommer til at virke saa praktisk som muligt? Det var det, jeg henviste til. Men i øvrigt vil jeg indrømme, at vi ikke havde haft denne Lov, hvis Socialdemokraterne havde haft Flertal. Saa havde vi haft en anden Lov, der gav Udstykningsforeningerne bedre Betingelser for at arbejde frit og uhindret af Bankerne, af Privatkapitalen, arbejde paa bedre Maade, end de maa gøre det nu.

Maa jeg sige med Hensyn til Drifts-laanene, at der er ogsaa et af de Punkter, hvor jeg maa takke det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Det glæder mig, at han nu i 1923 kan slutte sig til dette Krav. Jeg rejste Spørgsmaalet ved Finanslovdebatten i 1920. Den Gang svarede den højtærede Landbrugsminister mig velvilligt paa dette, og jeg havde da haabet, at efterhaanden som Afdragene begyndte at komme ind, var den højtærede Landbrugsminister kommet med et Forslag i den Retning. De samvirkende jydsk Husmandsforeninger har Gang paa Gang sluttet sig til det Krav, jeg fremsatte, men den højtærede Landbrugsminister har endnu ikke fremsat noget Lovforslag. Efter det nære, intime Samarbejde, der nu er blevet mellem Ministeren og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, og efter at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen nu støtter mig i Kravet, haaber jeg, at de 5 Millioner til Driftslaan maa blive vedtaget i denne Samling. Jeg er overbevist om, at de vil have langt større Betydning, end første Gang de blev ydet.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at jeg havde udtalt min Forundring over, at Brugene i 1921 kostede mere end de 150 Brug i 1919. Det udtalte jeg mig slet ikke om. Det er atter en Følge af, at den højtærede Minister har saa travlt, at han ikke har Tid til at høre paa dem, der staar heroppe. Det, jeg sagde, var, at i 1921 blev der fra Statens Side ydet i Tilskud til Opførelse af Bygninger og i Rentetilskud Beløb, der næsten nøjagtigt var lige saa store som det, for hvilket man

oprettede 225 Statshusmandsbrug i 1919. Det, jeg fremhævede, var, at i 1921 betalte 456 Statshusmænd en Overpris for deres Jord, der næsten nøjagtigt ligger ved den Sum, man oprettede 225 Statshusmandsbrug for i 1919. Det er Oplysninger, den højtærede Minister selv er fremkommet med, og dem kan han dog ikke komme udenom. De generer ham ganske vist, og de generer ogsaa hans Parti en Del, hvad jeg godt forstaar, og saa søger man at komme bort derfra. Det er det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, der har fundet Forklaringen — et Forsvar kan man ikke komme med —, og denne Forklaring sluger nu den højtærede Landbrugsminister med Hud og Haar. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen siger, at hvis der er givet mere ud, er det ikke, fordi Jorden har været for dyr, men fordi Jordvurderingen har været for lav, og det har vi vidst saa længe — det er det ærede Medlems Ord. Det har vi vidst saa længe! Vi har Gang paa Gang paaapeget det, og vi har sagt: Der er et Misforhold; enten er det saaledes, at Jordprisen er alt for høj, eller ogsaa er Jordvurderingen for lav, man maa have disse to Ting til i nogen Grad at balancere. Men hver Gang vi er fremkommet med det, er vi blevet mødt med den mest indædte Arrigskab fra den anden Side. Nu takker jeg den højtærede Minister, fordi han ogsaa paa dette Punkt er kommet til Sandheds Erkendelse.

Saa siger den højtærede Minister, at Jordvurderingen er fuldstændig vild, og den er tillige ulovlig, og derfor maa vi have dette ændret. Jeg forstaar godt, at han tager den Udgang, for det er den eneste, han kan tage, hvis han vil reddes, og saa gaar han imod sin Kollega Finansministeren. Men samtidig henviser han ganske vist Finansministeren til en ret rig Skattekilde, som maaske i disse Tider kan være velkommen for ham.

Den højtærede Minister mente, at naar Landbrugerne sidste Aar havde laant 257 Mill. Kr. mere, end de havde afdraget paa deres Gaarde, var det et glædeligt og godt Tegn, at Landbruget var i Stand til at laane saa meget, det var, sagde den højtærede Minister, bedre, at Pengene blev udlaant der, end at de gik ind i Statskassen og blev øst ud til Understøttelser til alle Sider.